

Näillä sivuilla kirjoitan yleensä politiikasta ikään kuin se olisi elämää suurempi asia.

Sitä se ei ole. Elämä on tässä ja nyt, eikä ole muuta elämää.

Olen tietyn henkilökohtaisen menetyksen takia nostamassa esille ja kiinnittämässä julkisen huomion kuolemiseen. Meidän tapauksessa siihen liittyivät sietämättömät kivut, ja siinä yhteydessä minulle selvisi, että Suomi on Euroopassa kivuntorjunnan takapajula.

Kirjoitan asiasta näillä kotisivuillani:

http://www.eskoseppanen.net/index.php?option=com_content&view=section&layout=blog&id=6&Itemid=27

Käytän tilaisuutta tekemällä tiedtäväksi, että ensi sunnuntaina 25.9 Ylen TV 2:ssa esitettävässä

"Inhimillinen tekijä"-ohjelmassa keskustelemme kivuntorjunnan puutteista, saattohoidosta, sedaatiosta ja eutanasiasta yhdessä Miira Paasilinnan ja Terhokodin ylilääkäarin Juha Hännisen kanssa. Minä olen silloin Kiinassa enkä näe ohjelmaa, mutta se uusitaan 27.9 ja 29.9.

Seurasin läheltä syövän kuolemaantuomitseman poikani epätoivoa elämänlangan lyhetessä. Kauheinta oli sivusta seurata tautiin liittyviä hirveitä kipuja, jotka jatkuivat aivan liian kauan.

Kerron avoimesti, että minä olisin ollut henkilökohtaisesti valmis lyhentämään hänen kärsimyksiään antamalla hänelle kuolettavan yliannoksen morfiinia, jota hänen lääkkeissään oli riittävä määrä siihen tarkoitukseen. Jos minua olisi sitten syytetty rikoksesta, niin "so what"?

En kuitenkaan antanut pistosta, koska siitä ei ollut hänen kanssaan ennalta sovittu. Sen olisi pitänyt olla potilaan oma tahto. Kun asia tuli ajankohtaiseksi, hän oli siinä tilassa, että siinä ei enää mistään sovita.

Sen kokemuksen jälkeen olen alkanut kansalaisaktivistiksi riittävän kivuntorjunnan sekä arvokkaan ja privaatin kuoleman puolesta. Jos olisin itse vastaavassa tilanteessa, haluaisin noudatettavan minun hoitotahtoani. Se olisi eutanasia, jonka laillistamista kannata. Siitä puhutaan myös armomurhana, vaikka kyseessä ei ole kuolemisen armo vaan arvo, eikä se minun mielessäni ole mikään murhakaan, vaan sietämättömien kipujen poiston hoitotoimenpide nopeavaikutteisella sedaatiolla.

Eutanasiasta pitäisi puhua arvokuolemana tai kreikankielisen kantasanan mukaan hyvänä kuolemana eikä minään armokuolemana.

Arvostan niitä lääkäreitä, jotka jättävät kipuihinsa kuolevan potilaan saataville lääkkeitä ja kertovat potilaalle ja lähiomaisille niiden yliannostuksen johtavan kuolemaan. Vihaan sanontaa ”kärsi, kärsi, kirkkaamman kruunun saat”.

Prosessin aikana opin, että ”rakasta, kärsi ja unhoita, lyhyt tuokio onni on”. Opin, että onni on saada elää. Eletään ihmisiksi.